

Charlotte de Monchy

Zes maanden
zonder

Robins liefdesleven is een puinhoop.
Tijd voor verandering!

Voor David natuurlijk

Het voordeel van een affaire met je baas is dat hij je niet geïrriteerd aankijkt als je veel te laat op kantoor komt na een potje ochtendseks, dacht Robin. Het nadeel zou ze zo dadelijk ondervinden.

‘Maak je het uit omdat ik van sjaaltjes hou?’ Sandor keek Robin niet-begrijpend aan.

Robin probeerde zo ver mogelijk bij hem vandaan te schuiven. Waarom had ze dit gisteravond niet gedaan? Ze was het echt van plan geweest. Waarom was ze toch met hem tussen deze glibberige, violetkleurige lakens beland? Met twee handen pakte ze haar hoofd vast. Er leek een fanatieke dwerg met een pikhouweel in te zitten. Het kleine mannetje herinnerde haar aan alle scroppino’s die ze, leunend tegen de oplichtende bar, in een foute tent in het centrum hadden staan wegwerken. Na genoeg drankjes had ze beide uiteindes van zijn sjaaltje vastgepakt en hem naar zich toe getrokken. Nu lag ze hier in zijn smetteloze huis onder zijn beddengoed van satijn en waren ze veel te laat voor hun werk.

‘Ik dacht dat we het leuk hadden, dat we naar iets groters toe aan het werken waren.’ Sandor deed geen enkele poging om zijn bed uit te komen. ‘Ik voel me beetgenomen.’ Hij pakte het sierkussen naast hem en drukte het tegen zich aan.

‘Kom op, Sandor. Je doet alsof we al jaren elkaars haren uit

het doucheputje vissen. We hebben het een paar keer leuk gehad maar nu moeten we er een punt achter zetten, voordat het te ingewikkeld wordt. Je blijft tenslotte mijn baas.' Robin liet haar hoofd los, zwaaide een voor een haar lange benen uit bed en bukte om haar turquoise hipster van de grond te pakken.

'Ik snap nog steeds niet wat je tegen mijn sjaaltjes hebt..'

Waar was haar bh gebleven? Ze ging plat op haar buik liggen om onder het bed te kijken. Niets. Zelfs geen stofwolk.

'Ik heb er niet zoveel mee, dat is alles.' Robin kwam omhoog. Ze moest echt snel iets aan die dwerg doen. Hebbes, haar bh hing over de auberginekleurige lamp naast het bed. Had ze meteen een mogelijke brand voorkomen. Het shirt dat ze over haar hoofd trok rook naar frituur, zweet en aftershave, die haar baas te royaal op deed. Waarom kon er ook niet meer gewoon gerookt worden in de kroeg? De alles camouflerende sigaretengeur kon ze nog wel aan 's morgens.

Ze hield een paar tellen haar adem in en concentreerde zich op haar tegensputterende maag. Toen ze die onder controle had, draaide ze zich naar hem toe. 'Het gaat niet om die sjaaltjes. Ik wil alleen duidelijk maken dat we niet bij elkaar passen. Jij hebt een blad geurkaarsen bij je bed staan en paars beddengoed dat bij je tapijt past. Je weet toch hoe mijn bureau eruitziet? Nou, zo ziet mijn huis er ook uit. Mijn ondergoed past nooit bij elkaar.' Ter illustratie trok ze haar shirt omhoog zodat haar rode bh zichtbaar werd. 'Ik ben rommelig, ook met mannen, en ik doe niet aan langetermijnplanning.' Ze moest twee keer in de lucht springen voordat ze haar skinny jeans over haar billen kreeg. 'Geloof me, Sandor, wij zijn tegenpolen. Kijk nou naar die gezellige bos anjers die jij op tafel hebt staan.' Ze gebaarde naar de hoekige, witte designvaas op tafel. 'Bij mij houdt zelfs een basilicumplant het geen drie dagen uit.' Snapte hij nu nog niet dat ze gewoon niet op hem viel?

‘Waarom zeg je niet gewoon dat je niet op me valt?’ Sandor was nu ook uit bed gestapt.

‘Ik val niet op je.’ Zo, alleen nog haar schoenen aan en dan kon ze de deur uit lopen. ‘Laten we het vergeten en gewoon weer collega’s zijn.’ Aan de felle manier waarop hij zijn benen in zijn Björn Borg-short stak zag ze dat hij boos begon te worden.

‘Nee, sorry, daar heb ik geen zin in.’

Au, haar hakken deden pijn. Ze waren ook veel te hoog voor naar kantoor. ‘Vind je het goed als ik de ochtend vrij neem? Ik wil toch douchen en andere kleren aan.’ Robin stond al bij de deur.

‘Volgens mij hoorde je me niet. Je hoeft helemaal niet meer terug te komen.’

Dit was een grapje, toch? Langzaam draaide ze zich naar hem toe. ‘Wat? Ontsla je me?’ Zijn gezicht stond bloedserius.

‘Inderdaad. Ik denk niet dat dit de sfeer op kantoor bevordert. Privé en zaken hou ik liever uit elkaar.’ Sandor schoof zijn armen over elkaar voor zijn blote borst en lachte even.

Was dat een zelfvoldaan lachje? ‘Dat had je beter kunnen bedenken voordat je me versierde op het personeelsfeest, baas!’

‘Volgens mij was jij degene die mij uitnodigde om naar dat pornohol te gaan.’

Ah, daar had hij een punt. Zij had hem inderdaad om vier uur ’s morgens meegevraagd naar de enige bar die nog open was. Midden op de wallen. Vol dubieuze figuren. ‘Je kunt me niet zomaar ontslaan!’

‘Je contract loopt over twee maanden af, dus je mag die twee maanden nog uitzitten, maar ik kan je garanderen dat het er niet veel gezelliger op zal worden.’

Robin dacht na. Er waren twee dingen die ze op dit moment kon doen. De eerste was haar hoofd in haar nek gooien en

waardig zijn appartement verlaten. De tweede was de bos paar-se anjers uit de vaas halen en het bruine water langzaam over zijn zachte tapijt uitgieten.

Met natte voeten sloeg ze even later de deur achter zich dicht.

De hete douche en de dubbele dosis ibuprofen die ze, eenmaal thuis, had ingenomen, bleken niet tegen haar kater opgewassen. Gehaast, om op tijd op haar afspraak te zijn, trok ze het dikke kettingslot door de spaken van het achterwiel en wikkelde het om het stuur van haar fiets. Robin vroeg zich af waarom Roos haar op deze pechdag zo nodig moest spreken. In de stad lunchen was niets voor haar zus. Normaal gesproken at die haar meegenomen lunchpakketje efficiënt achter haar computer op, terwijl ze e-mails beantwoordde. Er was iets aan de hand. Als ze maar niet ging trouwen. Niet met hem!

Met één hand aan het stuur van haar fiets, graaide ze in haar tas naar haar zonnebril. Roos had nieuws. Dat was duidelijk. Onhandig klemde ze het zwarte Hennes-montuur tussen haar lippen, voordat ze de pootjes rechtboog en hem op haar neus zette. Misschien ging Roos het wel uitmaken en had ze een laatste zetje nodig. In dat geval was ze bij Robin aan het goede adres!

Ze negeerde het bordje **VERBODEN VOOR FIETSEN** en zette haar fiets tegen de enige vrije gevel in de buurt, die van een coffeeshop. Ze stak de straat over. Voor een donkerrood geschilderd winkeltje met op de ruit: **DE ZOEKTOCHT, BOEKWINKEL EN TEAROOM IN ÉÉN** bleef ze even staan. De koperen bellen aan de deur begonnen luid te rinkelen toen ze hem met enige kracht openduwde. Meteen werd ze begroet door een muskusachtige wierooklucht. Niet bepaald de beste remedie tegen haar achtergrondmisselijkheid. Ze baande zich een weg tussen de dromenvangers en displays met zelfhulp-

boeken door naar de tearoom achterin. Haar adem probeerde ze zo lang mogelijk in te houden. Het verbaasde haar niet dat alle tafeltjes in de tearoom leeg waren. Hoe kon je nou rustig thee drinken in deze allesoverheersende weeë lucht? Nog drie stappen tot de drempel. Op het kleine, schaduwrijke buitenplaatsje stonden twee tafeltjes. Aan één ervan zat Roos. Robin schoof het kralengordijn opzij, nam een grote hap frisse lucht en zette haar god-wat-gezellig-lach op. Roos sprong meteen op om haar op haar wang te zoenen.

‘Je bent op tijd! Wil je ook een kopje vrouwenmix?’

Robin haalde haar schouders op en knikte.

‘Wil je er een stuk bananencake bij?’

Robin knikte weer en ging op een knalgele stoel zitten. Door het raam bekeek ze haar zus, die eerst uitgebreid een praatje maakte met de lizige jongen met paardenstaart achter de counter, voordat ze haar bestelling deed. Echt iets voor haar. Ze had vast met de jongen te doen omdat er bijna niemand op zijn terras zat. Aan de manier waarop Roos haar blonde krullen opnieuw opstak, zag Robin dat ze de tijd nam. Waarschijnlijk hadden ze het nu over het kraakpand waar hij uit moest of over zijn maandenlange reis naar Tibet, waarvan hij net terug was.

Ongeduldig met haar tong klakkend, pakte ze de mosterdgele menukaart die voor haar op tafel lag. Hij plakte. Er stond alleen maar thee op. *Zuiveringsthee, Lenteluchtmix, Zomerkraft, Vrouwenmix*. Eronder stond uitleg: *de ideale mix van biologische kruiden om klachten rondom de menstruatie te verlichten*. Menstruatie? Ze was niet eens ongesteld en als ze dat wel was geweest, dan had ze tijdig nog een dubbele dosis ibuprofen genomen. *Deze mix smaakt zacht met een frisse en tegelijk lichtbittere ondertoon*. Dit klonk toch echt weinig aantrekkelijk. De wieroosgeur weerhield haar ervan om naar binnen te lopen en haar bestelling te veranderen. Door het raam zag ze

dat haar zus nog altijd geduldig naar de blonde jongen stond te luisteren, die in het tempo van een schildpad in de weer was met hun thee. Ze zag hem duidelijk kracht zetten bij het snijden van de bananencake en ze had spijt dat ze die genomen had. Uiteindelijk kwam Roos met een oranje plastic dienblaadje en een stralende glimlach weer naar buiten. Ze was toch niet zwanger?

‘Er is een reden dat ik je hiernaartoe heb laten komen.’ Ze schoof het blaadje naar het midden van de tafel. ‘Ik wil iets met je bespreken, buitenshuis.’

Robin kauwde op de keiharde bananencake en vroeg zich af waarom ze niet net als de rest van de mensheid op een zonovergoten terras zaten, waar ze romige koffie verkeerd serveerden met een zoete, luchtige muffin.

‘Ik ga je iets vragen en je moet heel eerlijk antwoord geven...’

‘Dat doe ik toch altijd? Dat vind je toch juist zo irritant aan mij?’ Robin kamde met haar vingers door haar lange bruine haar.

‘Hou je vast.’

Robin pakte met veel drama beide stoelleuningen beet.

‘Alex wil bij mij intrekken.’

Stilte.

‘Bij ons bedoel je?’

‘Nee, bij mij.’

‘Bedoel je dat ik weg moet?’

‘Ik vraag wat je ervan vindt. Jij woont al een tijd bij mij en ik ga je er natuurlijk niet zomaar uitgooien.’

Robin nam een te grote slok en brandde haar keel. Ze schoof de bruine mok van zich af. De kruidenthee smaakte toch weëig.

‘Neem rustig de tijd om iets anders te vinden.’ Haar zus wees op de thee. ‘Het is heel gezond, er zit citroenmelisse in.’

‘Het is dus niet echt een vraag. Je wilt dat ik verhuis.’ Robin

brak de cake in stukjes en begon de dikke stadsduif te voeren die hen vanaf de grond al een tijdje verlangend aan zat te kijken.

‘Het is mijn huis, Rob, ik heb het gekocht. Je mag zo lang blijven als je wilt, dat meen ik, maar als jij weggaat, trekt Alex bij mij in.’

‘Waarom trek je niet bij hem in?’

‘Hij moet over een maand zijn huis uit.’

‘Ik voel helemáál geen druk.’ Robin keek naar de felle blos op de wangen van haar zus. Dit was moeilijk voor haar. Het was on-Roos.

‘Zo bedoelde ik het niet.’

‘Wel toevallig dat hij ineens wil samenwonen als hij zijn huis uit moet.’

Roos zuchtte diep.

‘Waarom wilde je het per se hier vertellen? Het is niets voor jou om je lunchpauze op te offeren.’

‘Het is hier zo sereen. Het leek mij een fijne plek om dit nieuws te brengen.’

De jongen met de paardenstaart bond het kralengordijn op, ging in de deuropening staan en tuurde wazig voor zich uit. Robin wou dat hij wegging. ‘Je bent de tweede met slecht nieuws vandaag. Ik ben mijn baan kwijt.’

‘Jeetje Rob, dat wist ik niet. Wat erg!’ Roos sloeg allebei haar handen voor haar mond.

‘Ik moet nadenken. Ik zie je thuis wel. Bij jou thuis bedoel ik dan, hè!’

‘Blijf nou.’

‘Ik ben liever alleen.’ Ze stak haar hand op als afscheid en schuurde op weg naar de uitgang met haar rug tegen de deurpost om langs de smoezelige jongen te komen zonder hem aan te hoeven raken.

Haar fiets was weg. Robin vloekte binnensmonds terwijl ze een stuk de straat in liep. Halverwege stond ze stil en zuchtte opgelucht. Met een paar harde rukken trok ze haar oude barrel los uit de kluit fietsen waar hij waarschijnlijk tegenaan was gesmeten. Het gevolg was dat het voorwiel aanliep. Afstappen en er een schop tegen geven hielp doorgaans, maar daar had ze geen zin in. Het ritme waarmee haar wiel tegen het spatbord schuurde, deed haar denken aan de dancemuziek die ze gisteravond draaiden in de club waar ze met Sandor was geweest.

Waarom was ze met hem meegegaan? Ze vond hem niet eens leuk. Zijn naam vond ze ook stom. Wie noemt zijn kind nou Sandor! Noem hem dan gewoon Sander. En dan dat aangeharkte appartement! Stond er een glas wijn op het aanrecht, dan pakte hij meteen een papieren wegwerpdoekje om de kringen weg te boenen. Hij had zelfs onderzetters! On-der-zetters! Van kurk!

Hij maakte het feit dat ze vrijgezel was alleen maar eenzamer. Alcohol en mannen. Beide zorgden ervoor dat ze dingen deed waar ze niet trots op was. Ze voelde hoe haar shirt tegen haar buik plakte. Het leek wel of ze de Mont Ventoux beklom, zo fanatiek trapte ze. Ze moest iets rigoureuus verzinnen om haar leven een nieuwe wending te geven. Rode stoplichten negeerde ze zo veel mogelijk. De beat van haar voorwiel klonk steeds sneller. Mannen en alcohol. Ze was er klaar mee. Nog twee straten en dan was ze er. Voor de laatste bocht nam ze een beslissing. Een heel belangrijke.

Thuis liep ze rechtstreeks naar de buffetkast in de woonkamer en pakte er een krat uit. Vervolgens zocht ze een oud t-shirt en begon dat in stukken te scheuren. Daarna ging ze met een busje zilverpoetsmiddel aan de eettafel zitten en pakte een voor een de zilveren voorwerpen uit het krat.

Het lullige van de hele situatie was dat ze niet eens boos kon

zijn op haar zus. Alex was al een jaar haar vriend. Het sprak voor zich dat ze privacy wilden. Dat ze er niet op zaten te wachten dat zij binnen kwam lopen als hij diep in de nacht in een boxershort een pak Franse kwark stond uit te lepelen in de keuken. Of dat ze geen zin meer hadden om getuige te zijn van het feit dat zij op zaterdag met opgenomen versies van *Nederland in Beweging!* meedeed in de huiskamer.

Robin bekeek alles wat op tafel lag en pakte uiteindelijk het gembercouvert op. Met haar vingers streek ze over het familiewapen op de lepel. IJverig begon ze daarna te poetsen tot het setje glom. Roos had natuurlijk een strakke planning in haar hoofd. Waarschijnlijk een jaar latrelatie, daarna een jaar samenwonen en dan zwanger worden. Vroeger was ze al zo geweest: Robin was meteen na het krijgen van haar wekelijkse zakgeld naar de snoepwinkel gerend om zure matjes te halen, terwijl Roos net zo lang had gespaard tot ze het pastelkleurige My Little Pony-kasteel kon kopen dat bij de speelgoedwinkel in de etalage had gestaan. Maanden achtereen hadden ze samen dromend tegen de ruit staan ademen, opkijkend naar het lichtgroene plastic gebouw. Het had pijn gedaan toen Roos uiteindelijk de winkel uit was gelopen met de enorme doos in haar handen geklemd.

Robin legde het couvert terug op tafel en pakte een doffe, bruin geworden natfruitschep op. Roos had Alex leren kennen op haar werk. Ze had netjes gewacht tot ze bij een ander advocatenkantoor was gaan werken voordat ze met hem uit eten ging. Roos was duidelijk de verstandigste van de twee zussen.

De talloze gaatjes in de onderkant van de zilveren lepel zorgde ervoor dat ze wel even bezig was. Beelden van vroeger schoten door haar hoofd. Roos in een donkerrode capuchontrui met een lichte bolling eronder, van de huissleutel die ze om haar nek droeg. Later had zij diezelfde trui ook nog gedragen. Tegen die tijd hadden alleen de stiksels nog de originele

donkerrode kleur gehad. De rest was vaal geworden. Hun moeder was nu eenmaal geen winkelmoeder geweest. Als manager bij een Nederlandse telefoonmaatschappij was ze veel aan het werk. Net als hun vader, die een eigen verzekeringskantoor had. Na school nam Roos haar bij de hand en gingen ze naar oma. Ze hield van de geur daar; het rook er naar oud tapijt en gekookte aardappelen. Oma leek altijd alle tijd van de wereld te hebben.

Robin pakte de bus zilverpoets en hield hem ondersteboven. Een paar klodders vielen op haar doek. Uit de voorwerpen voor haar koos ze een setje theelepels en met haar vinger wreef ze met kleine bewegingen alle zes de lepeltjes nauwkeurig op tot ze blonken. Het klusje gaf haar rust. Gezien de grote hoeveelheid zilveren snuisterijen op tafel kon ze nog minstens een uur vooruit.

Ze had net haar propedeuse Communicatiewetenschap gehaald, toen haar ouders vertelden dat ze een boerderij hadden gekocht in Nieuw-Zeeland. Een nieuw hoofdstuk in hun leven, noemden ze het. Binnen drie maanden waren ze vertrokken. Robin was nog niet bij ze op bezoek geweest. Ze was het in de toekomst ook niet van plan.

Toen ze bij de laatste sauslepel was aangekomen, hoorde ze de deur beneden dichtvallen. Roos' voetstappen herkende ze uit duizenden.

‘Heb je al oma’s zilver gepoetst?’ Ze schudde haar hoofd. ‘Het is hier zo’n zootje en dan ga je uitgerekend dat oude bestek oppoetsen.’

Robin keek om zich heen. Naar haar mening was het best netjes in huis. ‘Ik hou van die oude spulletjes. Ik moest nadenken.’

Roos zette een tas met boodschappen op het aanrecht en ging voor haar staan, met haar handen in haar zij. ‘Luister Rob, je bent mijn zus en ook al ben je een ontzettende viezerik, je

mag hier zo lang blijven als je wilt. Ik hoop wel dat dat duidelijk is...'

Robin rolde het blinkende zilver zorgvuldig een voor een in een stukje keukenrol voordat ze het terug in het krat stopte. 'En jouw geluk in de weg zitten? Ik snap heel goed dat je wilt samenwonen. Praktisch gezien woont hij hier al. Ik heb gewoon een beetje een rottag...'

Roos liep terug naar het aanrecht en begon de boodschappen uit te pakken. Opeens moest ze lachen. 'Heeft hij je eruit gegooid omdat je hem ging dumpen?'

Verbaasd keek Robin op. 'Waarom denk je dat?'

'Ik ken jou, zusje. Jij loopt altijd met een grote boog om de mannen heen die je leuk vindt. Pas als je zeker weet dat je niet op iemand valt, ga je een relatie met hem aan, om hem vervolgens binnen zes weken te kunnen dumpen...'

'Nou ja!'

'Er is genoeg bewijsmateriaal voorhanden.' Ze haalde een pot pindakaas uit de tas en wees ermee in de richting van Robin. 'Weet je Max nog? Die sportleraar met dat litteken in zijn wenkbrauw...'

'Gaan we oude koeien uit de sloot halen? Je moet toch af en toe iets proberen in je leven? Niet iedereen is zo serieus als jij. Trouwens, dat litteken was sexy.'

'Het was inderdaad fijn om naar hem te kijken.'

'Oké, hij was niet de slimste en hij beheerste de Nederlandse taal niet helemaal...'

'Het was de enige taal die hij sprak!'

'Jeetje Roos. We maken allemaal wel eens een foutje!'

'Of die jongen die slangen hield thuis en je telkens vroeg om een muis mee te nemen van de dierenwinkel?' Roos legde alle ingrediënten voor het eten naast elkaar op het aanrecht en begon een ui te snijden.

'Jeroen, gadver!'

‘Of de Turkse groenteboer van de winkel hier om de hoek, waar jij van de een op de andere dag niet meer naar binnen wilde? Of...’

‘Ja, nu weet ik het wel!’ Robin stak ter overgave haar handen in de lucht. ‘Ik ben er ook niet echt trots op. Ik weet ook niet waarom ik die mannen uitkoos.’

‘Omdat je er zeker van was dat ze jou niet zouden kwetsen. Dat is toch duidelijk?’

‘Bedankt voor je diepgaande huis-tuin-en-keukenpsychologie. Heb je zeker opgedaan in dat tentje van vanmiddag?’

Roos ging op haar hurken zitten en stak haar hoofd in het kastje onder het aanrecht. ‘Daar gaat toch de helft van die clichématige damesromannetjes over?’ Ze stond op en zette met een klap een gietijzeren pan op het fornuis.

‘Waarover?’ Robin keek op van haar inpakwerk.

‘Over vrouwen die mannen op afstand houden omdat ze bang zijn gekwetst te worden.’

‘Er is toch niets mis met ongecompliceerd lol hebben?’

‘Hoezo ongecompliceerd?’ Roos maakte zorgvuldige draai-bewegingen met de fles olijfolie, zodat er precies genoeg olie in de pan kwam.

‘Omdat je zeker weet hoe het afloopt. Het is vanaf het begin duidelijk dat je iemand over niet al te lange tijd nooit meer ziet en dat vind je niet erg.’

‘Ik denk alleen niet dat je ver komt met dat soort ongecompliceerde lol. Durf jezelf eens te verliezen! Doodeng, maar dan kom je misschien nog eens iemand tegen die blijft hangen. Met wie je wat opbouwt.’

‘Zodat ik uiteindelijk kan gaan samenwonen en mijn zus het huis uit kan gooien?’

‘Jemig, wat kan jij slecht tegen kritiek!’

Robin scheurde een stuk keukenpapier af voor het laatste stuk zilver. ‘Roos, dingen gaan zoals ze gaan, ik heb er geen in-

vloed op. Ik zie een man en het gebeurt. Ik denk er niet bij na. Ze zuchtte diep. ‘En nu een ander onderwerp graag.’

‘Waarom zitten er gaten in die lepel?’ Roos knikte naar de lepel in Robins handen.

‘Omdat het een suikerstrooier is, je kunt hem in de suikerpot doen en dan zo,’ Robin wiebelde met de lepel heen en weer, ‘over de aardbeien strooien of over je pannenkoek. Handig hè!’

‘Hoe komt het toch dat jij altijd irrelevante informatie paraat hebt?’

‘Omdat ik het leuk vind. Ik hou van ouderwetse spullen. Er kleeft een bepaalde romantiek aan vast. Weet je niet meer hoe oma altijd alles uitstalde?’

Roos schudde haar hoofd. ‘Nee, ze heeft er goed aan gedaan al het zilver aan jou na te laten. Ik herinner me eerder het eideloze gekibbel met opa.’

‘Misschien is dat wel waarom ik geen vaste relatie wil.’ Robin rolde dramatisch met haar ogen. ‘Ik ga dit opruimen.’

‘Waarom heb je het helemaal niet over je baan? Het lijkt wel of er niets is gebeurd.’

Robin probeerde zo snel mogelijk een wortel te snijden en gaf geen antwoord.

‘Zeg op!’

Ze pakte de volgende wortel uit de zak. Dat moest toch sneller kunnen. ‘Ik deed de distributie voor een kledingmerk dat alleen maar grote maten verkoopt. Ik heb daar op de wc alle drie seizoenen van *The Killing* uitgekeken.’

‘Jeetje, op je mobieltje?’

‘Nee, ik nam mijn tas mee naar de wc met jouw iPad erin.’

‘Werd je dan niet gemist?’

‘Ik zei altijd dat ik een bespreking had in het magazijn.’ Ze keek naar Roos die haar verbluft aanstaarde. ‘Sorry Roos, maar als je de hele tijd dozen met reusachtige huidkleurige bh’s aan

het in- en uitpakken bent en daar vervolgens een Excelbestand van maakt, dan moet je soms een verzetje.’

‘Misschien ben je indirect wel met je baas naar bed gegaan omdat je van die baan af wilde?’ Roos trok een ooglid naar beneden, alsof ze iets heel slimms had gezegd.

‘Dat lijkt me een brug te ver. Au!’ Robin sneed in haar vinger.

‘Stop hem onder de kraan! Hier.’ Roos zette de koude kraan aan.

‘Ik heb een beslissing genomen op weg naar huis vanmiddag...’

‘Alex eet ook mee, trouwens.’

‘Ik ga zes maanden geen alcohol drinken en niet met mannen mee.’

‘Jeetje.’

‘Ik heb het geld van oma nog, dus ik hoef niet meteen een andere baan te vinden.’

‘Eerst heb ik tijd nodig om na te denken. Ik wil niet zomaar weer in een andere middelmatige baan duiken. Misschien ga ik wel op reis.’

‘Dat lukt je nooit.’ Roos zocht in het laatje naast het fornuis naar een pleister.

‘Hoezo niet? Ik heb de halve wereld rond gereisd.’

‘Ik bedoel dat van die mannen en de alcohol.’

‘Alsof ik alleen maar dronken aan het sletten ben!’

‘Het houdt anders wel verband met elkaar, als jij veel drinkt, word je nogal aanhankelijk.’

‘Daarom wil ik er dus mee stoppen. Zullen we wedden dat het me lukt?’

‘Het lukt je toch niet.’ Roos stak vastberaden het laatste stuk wortel in haar mond.

‘Als het me lukt, zoen jij met een man van mijn keuze.’ Robin draaide de kraan dicht en wond de pleister die Roos had klaargelegd om haar vinger.

‘Hoe kan dat nou! Ik ben toch met Alex. Die vindt dat nooit goed.’

Robin haalde haar schouders op. ‘Je weet toch zeker dat het mij niet lukt? En trouwens, ik zou een heel leuke man voor je uitzoeken. Iemand die écht bij je past...’

Roos stak afwerend haar handen in de lucht. ‘Niet weer die discussie. Ik hou nu eenmaal van Alex. Maar ik ga akkoord. Het lukt je toch niet! En als het wel lukt om een half jaar nuchter te blijven en geen man aan te raken dan zoen ik, als diegene het ook wil, met de man van jouw keuze. Ik bedenk ook nog een goede voor jou, geef me even...’

Robin pakte de pollepel van Roos over en roerde een paar keer door de saus. Het was altijd haar zus die het voortouw nam met het eten. Waarom eigenlijk? Zij kon toch ook best wat vaker boodschappen doen en koken? Dat werd haar tweede goede voornemen.

‘Oké! Hou je vast. Als je het niet volhoudt, dan blijf jij een nacht bij Barry slapen!’

‘Wat! Dat kun je niet maken!’ Robin zwaaide met de pollepel waar nog pastasaus aan zat naar haar zus. ‘Ik vraag jou alleen maar om een kus met een leuke man en ik moet met de onderbuurman die in een invalidekarretje rijdt naar bed!’

‘Je vraagt mij om vreemd te gaan en mijn relatie op het spel te zetten. Gadver, nu zit er bolognesesaus op mijn Anne Fontaine-blouse!’

Roos liep naar de badkamer.

‘Trouwens, hij is niet invalide,’ riep ze boven het geluid van de stromende kraan uit. ‘Hij heeft dat karretje alleen omdat hij overgewicht heeft.’

‘Nee, dat helpt!’ In gedachte zag ze zichzelf bedolven onder het corpulente lichaam van Barry. Als hij op haar ging liggen kwam ze nooit meer levend onder hem vandaan. En hij zou zelf waarschijnlijk ook het loodje leggen. Zo veel opwindning

kon zijn hart vast niet hebben. Ze probeerde het beeld van het op en neer klotsende, rood aangelopen lichaam van Barry van zich af te zetten. Waarschijnlijk wilde Barry helemaal niet met haar. Was ze niet eens zijn type. Roos had haar echt een reden gegeven om het zes maanden vol te houden. 'Ik ga akkoord!' riep ze luid.

Roos stak haar hoofd om de badkamerdeur. 'Echt?' Ze klonk verbaasd.

'Echt!' Robin spuugde in haar hand en liep op Roos af.

'Hè bah, moet dat?'

Robin bleef voor haar staan met haar hand uitgestoken. Roos zuchtte, spuugde op haar hand en pakte die van haar zus stevig vast.

Granmoore, Ierland

Sam stond op het dorpsplein voor de bloemenwinkel van haar moeder. Ze snakte naar een koud biertje. En niet naar zo'n bescheiden blikje. Een halve liter blik. Ook verlangde ze ernaar om haar acht centimeter hoge hakken uit te schoppen. Het voordeel van pumps kopen bij Primark was de prijs. Het nadeel was dat je ze maximaal twee uur kon dragen voordat de slechte pasvorm pijnlijke, donkerrode striemen in je huid veroorzaakte.

'Zo, nou, dan ga ik maar.' Kenneth opende het portier van zijn donkerblauwe Audi en leunde er met zijn arm overheen.

'Oké!' De poging om haar stem enthousiast te laten klinken mislukte. Sam wilde dat hij voortmaakte. Zijn getreuzel was een spel. Allebei wisten ze dat hij zou gaan, dus waarom net doen alsof hij twijfelde? Met haar ene been iets van de grond, draaide ze rondjes met haar opgezwollen voet om de pijn te verzachten. Haar vlees leek aan alle kanten als rijzend deeg uit de zwarte pump te knallen. Uit respect voor haar moeder had ze op de begrafenis haar doorgaans kleurige outfit ingewisseld voor een zwart jurkje. Ze had zelfs een panty aan. Ook van de Primark. 'One size fits all', had er op het pakje gestaan, maar dat was een leugen. Het elastiek aan de bovenkant knelde verschrikkelijk.

‘Weet je het zeker?’ Hij zette zijn zonnebril op zijn voorhoofd, zodat hij haar vragend kon aankijken.

‘Nee, Kenneth, laten we hier nog een uur op het plein blijven staan in de gloeiend hete zon. Misschien dat mijn panty dan wel spontaan ontvlamt.’

‘Het is best heet in dit zwarte pak.’ Hij negeerde haar kattige uithaal.

‘Ga gewoon. Zet de airco aan en rij weg.’

Kenneth wierp haar een verontschuldigend lachje toe en stapte in. Sam keek hem na. Was het opluchting die ze voelde? Nadat ze de Ierse plattelandslucht diep had ingeademd, stommelde ze de trap op naar het appartement van haar moeder boven de winkel. Halverwege kwam de zoete geur van alle gekregen boeketten haar tegemoet. Eerst had ze alle vazen die ze in huis kon vinden gevuld en daarna had ze wijnkoelers en emmers gebruikt om alle bossen in te zetten. Haar moeder was blijkbaar geliefd geweest in dit dorp. Versneld strompelde ze het laatste stukje van de trap op toen ze haar telefoon hoorde.

‘Gaat het wel?’

‘Kenneth, het gaat prima, mijn hoofd tolt, ik moet beslissingen nemen. Dat doe ik altijd beter in mijn eentje.’ Ze hijgde licht.

‘Het is dat ik onmogelijk onder die vergadering uit kan morgen. Ik was liever bij je gebleven. Ik heb je amper gesproken. Het is allemaal niet makkelijk voor je.’

Sam hoorde muziek aanstaan op de achtergrond. Toen ze op hun tweede afspraakje die cd had ontdekt, had ze acuut geweten dat ze nooit oud met hem ging worden. ‘Ken, ik bel je later, ja? Ik moet eerst alles op een rij zetten en bedenken wat ik ga doen.’

‘Het huis van je moeder verkopen en haar winkel afronden bedoel je? Ik denk dat je alles zo snel mogelijk leeg moet maken, voordat je de makelaar laat komen. Als het allemaal weg

is, kun je terugkomen naar Dublin en je leven weer oppakken.'

Als het allemaal weg is? 'Ik bel je later. Geniet jij nu maar lekker van je knuffelrock.'

'Daar ontspan ik van, dat weet je. Het was voor mij ook een heftige dag. Het is wel mijn schoonmoeder die is overleden...'

Ze was te moe om hem eraan te herinneren dat hij haar maar één keer had ontmoet.

'Sam, ik ben er vrijdag weer. Het hele weekend kan ik komen sjouwen. Moet ik Andy vragen om te helpen?'

'Mijn hoofd staat er niet naar. Nee, laat Andy alsjeblieft thuis! Dag schat!' Sam zette haar telefoon uit en ging midden in de kamer in kleermakerszit op de grond zitten. Haar hoofd leek net als haar voeten te ontploffen. Een voor een trok ze haar zwarte pumps uit en met kracht smeede ze de schoenen door de kamer. Het luchtte niet op. Een potje janken moest ze. Daar was ze echt aan toe. De dagen daarvoor had ze er nog geen tijd voor gehad. Vragen als: wat voor soort kist? Cake of taart tijdens de receptie? Watermerk of geen watermerk op het overlijdensbericht? Toespraken of geen toespraken in de aula? hadden haar afgeleid van haar verdriet. Tijdens haar laatste baantje had ze tientallen begrafenissen meegemaakt. Nu ze zelf voor al die keuzes had gestaan, wist ze pas hoe al die nabestaanden die ze eerder met haar camera had vastgelegd, zich daadwerkelijk gevoeld moesten hebben.

Met haar handen masseerde ze een tijdje haar pijnlijke voeten. De tijd om een potje te gaan grienen was nu echt aangebroken. Waar bleven die verdomde tranen als je ze nodig had? Ze trok haar jurk op en hield hem omhoog met haar tanden terwijl ze haar panty omlaag sgorde. Ze negeerde de bel. Er stond vast weer iemand met een schaal lasagne voor de deur. Het zou de vierde zijn. Blijkbaar was het de ideale rouwmaaltijd. Er was zelfs iemand geweest die er een stapel Curver-bakjes bij had geleverd, kon ze lekker hamsteren!

In de keuken hield ze haar neus boven de drie flinke schalen die op het aanrecht stonden. De middelste rook het lekkerst. In het kastje boven haar hoofd vond ze een klein schaaltje waar ze met een te kleine lepel een eenpersoonsportie in schepte. Ze hield het bakje met de rommelige inhoud voor haar gezicht. Zo zag het er ineens een stuk minder gezellig uit. Met een zetje schoof ze het bakje de oven in. Wat maakte het uit? Het ging erom dat ze iets at. Daar had haar moeder vast op gestaan. Of niet? Ze had geen idee. Close waren ze niet geweest.

Met de lepel die ze nog steeds vasthad, begon ze de overige schalen lasagne over de plastic bakjes te verdelen. Met de opgestapelde bakjes tussen haar hand en haar kin opende ze de deur van de diepvries. Daar zag ze de bevroren eenpersoonsporties soep staan. Het enige wat haar moeder nog had kunnen eten de laatste weken. Het was het bewijs dat ze nooit meer terug zou komen. De bakjes schoven onder Sams kin vandaan en kletterden op de grond. Ze voelde haar wangen nat worden. Eindelijk, daar waren de tranen. Ze liep naar haar moeders slaapkamer en ging in haar bed liggen.

‘Ik kom al!’ Het leek wel of een of ander vervelend kind een plakbandje over het knopje van de bel had geplakt, hij bleef maar gaan. Sam doofde haar sigaret in het halfvolle bierblikje dat nog naast haar bed stond en griste haar moeders badjas van de grond. Weer dat snerpemde, indringende geluid. Waarom had haar moeder geen normale bel laten installeren! Dit ging door merg en been. Toen ze de deur eindelijk opendeed zag ze de man voor haar schrikken. Hij stak meteen zijn handen op ter verontschuldiging.

‘Sorry dat ik zo aandrong, als ik had geweten...’

‘Dat ik eruit zou zien als iemand die net een terroristische aanslag heeft overleefd...’ maakte ze zijn zin af. Ze keek langs de man heen en zag de ronkende, met bloemen beschilderde

vrachtwagen staan. ‘Het is dinsdag,’ concludeerde ze. Kenneth was zondagmiddag vertrokken. Had ze dan anderhalve dag in bed gelegen?

‘Ja, en volgens mij kom ik erg ongelegen.’ Hij tikte met zijn pen tegen het mapje dat hij in zijn hand had.

‘Sorry, mijn moeder is vorige week overleden. Ik ga de winkel sluiten.’

‘Ehm, wat moet ik nu met haar bestelling doen? Ik heb geen annulering ontvangen.’

‘Tja... Ik kan er niet echt iets mee. De winkel is dicht...’

‘Ik ga bellen.’ De man liep weg.

Sam deed een paar stappen achteruit en keek in de kleine spiegel in de gang. Ze schrok van zichzelf. Haar mascara was, vermengd met haar tranen, een eigen leven gaan leiden. Haar ogen waren zwart en haar huid was bleek, wit bijna. Geïntrigeerd keek ze naar haar spiegelbeeld. Zo zou ze er dus uitzien als ze besloot ‘gothic’ te worden.

Met haar handen probeerde ze haar rode krullen te fatsoeneren terwijl ze diep nadacht. Ze moest zichzelf bij elkaar rapen en een lange lijst maken van zaken die ze moest regelen. Haar moeder was binnen een maand na de diagnose overleden. Ze had blijkbaar geen tijd gehad de boel te overdenken. Toen ze opzij keek, zag ze een vrouw met een rode shopper onder haar arm geklemd voor de winkel staan.

‘Sorry, we gaan sluiten. Mijn moeder is overleden.’ Dit was toch een gehucht, daar wist toch iedereen altijd alles?

De vrouw keek bedenkelijk naar haar gezicht. ‘Dat weet ik. Ik was op haar begrafenis. Ik was ervan uitgegaan dat iemand het wel zou overnemen. Joyce werkte toch altijd bij haar in de winkel?’

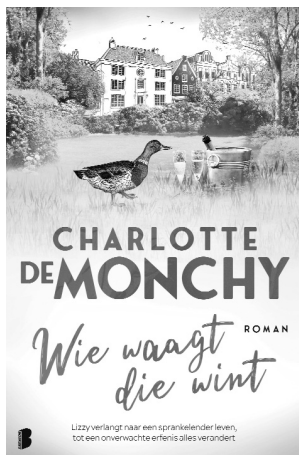
Joyce! Die kon ze bellen. Sam glimlachte verontschuldigend. De vrouw liep, na een vriendelijk knikje, het plein over.

‘Sorry, maar u krijgt toch de rekening als u de bestelling niet

afneemt.' Gegeneerd keek de vrachtwagenchauffeur haar aan.

Sam snoerde de riem van haar moeders badjas extra strak aan. 'Dan zit er niets anders op.' Ze opende het sleutelkastje naast de deur en gaf de vrachtwagenchauffeur de winkelsleutel. 'Ik ga die winkel openen. Zet maar binnen.'

LEES MEER VAN *Charlotte de Monchy*

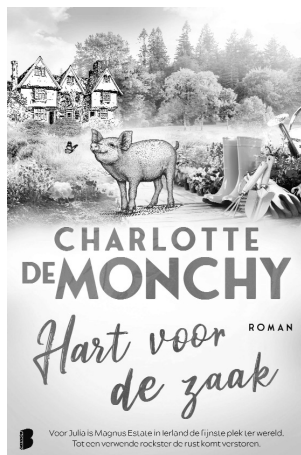
Lizzy schaamt zich dood voor haar baan als marketeer bij Man van Nu, een ordinair lifestyleblad voor mannen. Het uitgeleefde, studentikoze appartement waar ze sinds haar studiejaren nog steeds woont is ze inmiddels ontgroeid en haar prins lijkt op een schildpad te zitten en komt maar niet voorbij. Gelukkig fleuren de bezoeken aan Celeste, een oudere dame met wie ze bevriend is geraakt tijdens haar studentenbijbaan in de thuiszorg, haar leven op. Ze is dan ook geschokt als Celeste niet alleen plotseling overlijdt, maar haar ook nog eens haar kapitale grachtenpand nalaat.

Helaas blijkt de erfenis minder aantrekkelijk dan gedacht. Ze moet hem delen met Celestes onbekende kleinzoon, Tobias. Deze knappe maar koele zakenman wil het huis, dat Lizzy het liefst wil opknappen en in ere herstellen, zo snel mogelijk verkopen. Ze zet alles op alles om hem op andere gedachten te brengen en ontdekt daarbij pijnlijke geheimen uit Celestes verleden. Zo komt ze tot het inzicht dat je soms een sprong in het diepe moet wagen als je ooit echt gelukkig wilt worden.

Verkrijgbaar als

LEES MEER VAN *Charlotte de Monchy*

Er is geen betere plek om te wonen dan op het betoverende Magnus Estate in Ierland. Tenminste, voor Julia, die het landgoed draaiende houdt. Haar oude cottage ligt samen met de net gerenoveerde vakantiewoningen aan een schilderachtig meer, haar collega's zijn haar vrienden geworden en ze geniet van het buitenleven. Zo kan ze – al is het maar tijdelijk – haar lot uit de weg gaan: de fabriek van haar ouders overnemen in het kleurloze dorp in Nederland waar ze is opgegroeid.

Als de eerste gast zich aanmeldt voor de luxe cottages, is ze dan ook dik tevreden. Totdat hij voor haar neus staat en ze hem herkent. Scott Manswell, een norske rockster die in alle roddelbladen staat. En nooit met positief nieuws. Net die persoon die waarschijnlijk geen enkele waardering heeft voor de prachtige natuur, de biologische moestuin en de gekoesterde scharrelvarkens in het bos. Het kost Julia alles wat ze in zich heeft om in haar rol van beleefde gastvrouw te blijven. Gelukkig verschijnt ineens de knappe zoon van de eigenaresse om de zaken op het landgoed over te nemen, zijn charmes op haar los te laten en haar aandacht af te leiden.

Verkrijgbaar als

